

[Justitsministeren.]

ind på områder, hvor en ændret lovregulering må forudsætte et omhyggeligt og sagkyndigt forberedelsesarbejde. En sådan sagkyndig vurdering vil formentlig bedst kunne ske i straffelovrådet, og jeg agter derfor at anmode rådet om at se på de spørgsmål, som lovforslaget berører, og, i det omfang det er nødvendigt, at inddrage anden sagkundskab i arbejdet. Det er en selvfølge, at straffelovrådets udtalelse, så snart den foreligger, vil blive stillet til rådighed for retsudvalget.

Hvis jeg må bruge et af de ord, der har været anvendt meget i debatten omkring disse ting, nemlig ordet „tydeliggøre“, så vil jeg gerne tydeliggøre de sidste bemærkninger med at sige, at der ikke fra min eller regeringens side ligger noget ønske om med dette sagkyndige arbejde at gøre det, som hedder at træne en sag. Det skyldes udelukkende en opfattelse af, at man på disse områder bør handle både ansvarligt over for den eksisterende lovgivning og med den alleryderste grad af besindighed.

Otto Mørch (S):

Jeg skal meddele, at jeg vil koncentrere mig om lovforslagene nr. 4, 31, 32 og forslag til folketingsbeslutning nr. XVIII og her særlig anden del af forslaget. Min partifælle hr. Hjortnæs vil tage sig af lovforslag nr. 30 og første del af forslag til folketingsbeslutning nr. XVIII.

Da vi tidligere her i tinget har beskæftiget os med tilsvarende lovforslag, tvivler jeg ligesom arbejdsministeren på, at debatten vil bringe noget væsentligt nyt frem. Jeg kan da også på socialdemokratiets vegne fuldt og helt tilslutte mig regeringens afvisning af samtlige nævnte forslag, og min afvisning ligger i samme argumentation, som arbejdsministeren netop har markeret, nemlig at forslagene er udtryk for indgreb i organisationernes ret til at ordne deres egne anliggender. Her taler jeg både om foreningsfriheden til selv at bestemme over egne økonomiske midlers anvendelse, og jeg taler om eksklusivbestemmelser, som er en stærk bestanddel af det arbejdsretlige system, og som begge arbejdsmarkedets parter stærkt advarer mod at ændre i og fremfor alt at svække betydningen af.

Arbejdsgiverforeningens direktør, Arne

Lund, og LO-formand Thomas Nielsen siger jo begge i den offentlige debat, at de aftaler, der indgås mellem arbejdsmarkedets parter, er selve ryggraden i vort samfundssystem, og at det kan blive livsfarligt for vort samfund, hvis man forsøger at brække denne ryggrad. Deri er socialdemokratiet helt enig, og det er der åbenbart og heldigvis også andre ansvarlige partier, der er. Jeg har således bemærket, at Århus radikale vælgerforening har sendt et åbent brev til den radikale folketingsgruppe, hvor man opfordrer til at gå imod ethvert forsøg fra de borgerlige partiers side på at gennemføre indgreb i fagbevægelsens aktionsmuligheder. Jeg tillader mig et citat fra dette brev, der har været optrykt i Aarhus Stiftstidende:

„Vi vender os på det skarpeste mod ethvert forsøg på indskrænkninger i fagbevægelsens ret til indgåelse af aftaler med arbejdsgiverne om kun at beskæftige organiseret arbejdskraft, eksklusivaftaler, samt mod indgreb i fagbevægelsens ret til frit at råde over indkomne økonomiske midler. Ligeledes vender vi os mod indgreb i fagbevægelsens muligheder for at hindre uorganiseret arbejdskraft i på illoyal vis at undergrave de resultater, som trods alt er nået på det danske arbejdsmarked siden septemberforlovet i 1899.“

Det fremgår jo klart og tydeligt, at man i radikale kredse som så ofte før er helt på linje med vort parti, når det drejer sig om vitale arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål. Det er vi glade for at konstatere. Andre partier kunne lære heraf. Her tænker jeg specielt på venstre, der dog i det papir, de udsender om deres program, viser en vis forståelse for alvoren i arbejdsmarkedets problemer, når de i et udsendt debatoplæg skriver noget om, at frie organisationer er et fundament for demokrati, og disse frie organisationer har som interesseorganisationer sikret sig politiske forbindelser, er i mange tilfælde vokset op som dele af politiske partier og har opnået resultater ved det. De er blevet nødvendige for en række samfundsfunktioner, skriver man i venstres debatoplæg.

Ja, det er så sandt, som det siges. Burde venstre så ikke med denne programmålsætning have medvirket til at styrke disse frie organisationer i stedet for at forsøge at afsvække dem ved de forslag, der nu er fremsat?